

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาปริมาณขยะเป็นปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ได้รับการพูดถึงกันมากในช่วงเวลา 2-3 ปีที่ผ่านมา เนื่องจากการสำรวจพบว่าปริมาณสิ่งของเหลือใช้ที่กลายเป็นขยะได้เพิ่มปริมาณมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร มีปริมาณมากเกินกว่าจะกำจัดให้หมดไปได้ ทำให้ปริมาณขยะเหลือตกค้างเป็นจำนวนมาก ซึ่งในแต่ละวันจะมีปริมาณขยะถึง 7,000 ตัน แต่ทางโรงกำจัดขยะสามารถทำลายได้เพียงวันละ 6,000 ตัน เท่านั้น ส่วนที่เหลือต้องกลายเป็นขยะตกค้างหมักหมมเป็นภูเขาขยะ เป็นแหล่งเพาะเชื้อโรคส่งกลิ่นเหม็นเมื่อโดนน้ำฝนชะล้างก็กลายเป็นน้ำเสียไหลลงไปในแหล่งน้ำธรรมชาติ เป็นสาเหตุให้แหล่งน้ำธรรมชาติเกิดภาวะเน่าเสีย (เตลินิวส์ : 4 ธ.ค. 35)

ขยะมูลฝอยเป็นปัญหาที่สำคัญในเมืองใหญ่ ๆ ในประเทศไทย ซึ่งขณะนี้ประสบปัญหาเรื่อง การกำจัดขยะมูลฝอยไม่เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น เมืองศูนย์กลางตามภาคต่าง ๆ เช่น เชียงใหม่ ซึ่งเป็นเมืองศูนย์กลางในภาคเหนือก็เผชิญกับการขาดสถานที่ทิ้งขยะ-มูลฝอย และคาดว่าจะมีอีกหลายเมืองที่เกิดปัญหาเช่นนี้ในไม่ช้า หากไม่มีการวางแผนการจัดการขยะมูลฝอยที่มีประสิทธิภาพ (การอนามัยและสิ่งแวดล้อม 2533 : 30)

กรุงเทพมหานคร เป็นศูนย์กลางทั้งทางด้านเศรษฐกิจการเมืองและสังคมประกอบด้วยประชากรประมาณ 7-8 ล้านคน ซึ่งปัจจุบันมีความเจริญเติบโตขึ้นรวดเร็วอย่างเห็นได้ชัด มีผลทำให้จำนวนประชากรที่พักอาศัยเพิ่มขึ้น และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ในแต่ละวันอันเป็นผลให้เกิดปัญหามลภาวะเป็นพิษตามมาทั้งทางด้านอากาศ เสียง และน้ำ จากการกระทำของประชากรทั้งทางตรงและทางอ้อม

ขยะหรือมูลฝอยเป็นปัญหาสำคัญปัญหาหนึ่งที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในสังคมโดยตรงอย่างเห็นได้ชัด จะเห็นได้ว่าสังคมใดมีความสกปรกจากขยะมากหรือน้อยเพียงใด ย่อมแสดง

ถึงความเจริญพัฒนาของสังคมนั้น ๆ ด้วย และหากบ้านเมืองใดเกิดความสะอาดปราศจากขยะ และของเน่าเหม็น ก็จะทำให้สิ่งแวดล้อมทางด้านอากาศและน้ำในบ้านเมืองนั้นดีขึ้นตามไปด้วย (กรุงเทพมหานคร 2534 : 1)

สำหรับกรุงเทพมหานครนั้น หน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดเก็บมูลฝอยจากอาคาร บ้านเรือนของประชาชน และนำไปทำลาย คือ สำนักรักษาความสะอาด กรุงเทพมหานคร (กทม) ซึ่งในแต่ละวันต้องประสบกับปัญหามูลฝอยตกค้างเพราะเก็บขนไม่หมด และมูลฝอยที่เก็บ ขนได้ก็กำจัดไม่หมด เนื่องจากโรงงานกำจัดมูลฝอยมีประสิทธิภาพในการกำจัดเพียง 1.8 % ของปริมาณมูลฝอยที่เก็บขนมาได้ จึงต้องนำมาเทกองกลางแจ้ง นับเป็นปัญหามาตั้งแต่ในอดีต จนถึงปัจจุบัน และในอนาคตกรุงเทพมหานคร จะมีปริมาณมูลฝอยเพิ่มขึ้นตามจำนวนประชากรที่ เพิ่มขึ้น JICA (Japan International Cooperation agency 1990 : 14) ได้คาด ประมาณขยะมูลฝอยของกรุงเทพมหานครไว้ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางแสดงการคาดประมาณปริมาณขยะมูลฝอยของกรุงเทพมหานคร

ปี พ.ศ.	ปริมาณการเกิดมูลฝอย ต่อคน (กรัม/วัน)	จำนวนมูลฝอยรวม (ตัน/วัน)
2532	887.0	5,017
2533	1,010.1	5,861
2534	1,060.7	6,247
2535	1,111.3	6,643
2536	1,162.0	7,050
2537	1,212.6	7,468
2538	1,263.2	7,896
2539	1,313.8	8,336
2540	1,364.5	8,878
2541	1,415.1	9,250
2542	1,465.7	9,724
2543	1,516.4	10,211

ที่มา JICA (1990 : 14)

จากประมาณขยะที่เพิ่มขึ้นมากมาในแต่ละปี โดยที่ไม่คำนึงผลกระทบที่จะตามมาจาก
กองภูเขาขยะ ซึ่งขยะบางประเภทสามารถทำลายได้หรือถ้าทำลายได้แต่ไม่ถูกวิธี ก็ย่อมส่งผล
กระทบต่อสิ่งแวดล้อมได้ง่าย เช่น โฟมและพลาสติก ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่ย่อยสลายและทำลายยาก
ซึ่งกว่าจะย่อยแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยต้องใช้เวลาประมาณ 20 ปี แล้วประมาณ 200-300 ปี
จึงจะมีการย่อยสลาย ถ้าเผาก็จะเกิดผลภาวะจากการทำลายที่เรียกกัน

ว่า "กรีนเฮาส์เอฟเฟค" (มีเด็ช ฉบับที่ 84 : 134)

วิธีหนึ่งที่สามารถช่วยแก้ปัญหาปริมาณขยะได้ คือ "การทิ้งขยะแยกประเภท" ซึ่งการทิ้งขยะแยกประเภทช่วยให้ง่ายแก่การทำลาย เพราะขยะประเภทไหนที่ใช้ครั้งเดียวแล้วต้องเผาทั้งทำลาย ก็นำไปทำลายแต่ขยะประเภทไหนที่สามารถนำกลับมาใช้ประโยชน์ได้อีกครั้งหนึ่ง (Recycle) โดยการนำกลับมาหลอมใช้ได้อีกใหม่ เช่น กระจกอะลูมิเนียม แก้ว พลาสติกต่าง ๆ กระดาษ

จากตารางจะพบว่า ปริมาณขยะมูลฝอยในเขตกรุงเทพมหานครที่ประเมินในช่วงปี 2530-2534 ไม่สามารถเก็บขยะได้ทั้งหมด และปริมาณที่นำมาใช้ประโยชน์ได้มีเพียง 100 ตัน/วันเท่านั้น จากปริมาณขยะที่เก็บได้ประมาณ 4000 ตัน/วัน

ปริมาณขยะมูลฝอยในกรุงเทพมหานครที่ประเมินในช่วงปี 2530-2534

ปริมาณขยะมูลฝอย (ตัน/วัน)						
ปี	(1) จำนวน ประชากร (ล้านคน)	(2) ปริมาณ ทั้งหมด	(3) ปริมาณ ที่เก็บ	ปริมาณ ที่ไม่ได้ เก็บ	(4) ปริมาณที่ นำมาใช้ ประโยชน์	(5) ปริมาณ ที่ต้อง กำจัด
2530	5,972	5,076	3,860	1,216	110	2,750
2531	6,115	5,198	3,950	1,248	110	3,840
2532	6,256	5,318	4,040	1,278	100	3,940
2533	6,396	5,437	4,130	1,307	100	4,030
2534	6,527	5,548	4,220	1,326	100	4,120

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

สำหรับประเทศไทยนั้นยังขาดการรณรงค์อย่างจริงจังถึงปัญหาปริมาณขยะ และ ประโยชน์ของการทิ้งขยะแยกประเภท ซึ่งการรณรงค์นั้นควรมุ่งไปที่ตัวประชาชนเป็นหลักเพราะ ประชาชนเป็นผู้ก่อให้เกิดขยะประมาณ 0.85 กก./คน/วัน (มีเดย์ ฉบับ 86 : 76) โดยให้ ประชาชนมีความรู้เกี่ยวกับวัสดุที่เหลือใช้ที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ (Recycle) ได้ พร้อมทั้งต้องมุ่งให้รับรู้ถึงมูลค่าของสิ่งเหล่านี้เพื่อที่จะได้ลดการทิ้งขว้างและหันกลับไปหาผลประโยชน์ จากสิ่งเหล่านี้ให้มากที่สุด (มีเดย์ ฉบับ 86 : 77)

ในหลายประเทศได้พยายามหาและวางมาตรการเกี่ยวกับการลดขยะ ซึ่งพอจะสรุป ออกมาได้เป็น 2 แนวทางใหญ่ ๆ คือ (มีเดย์ ฉบับ 85 : 59-66)

1. ผู้ผลิตบรรจุภัณฑ์และผู้ผลิตสินค้า ในฐานะผู้ใช้บรรจุภัณฑ์จะต้องร่วมกันรับผิดชอบ ในการกำจัดขยะบรรจุภัณฑ์

2. กระตุ้นให้เกิดความสนใจเกี่ยวกับการนำบรรจุภัณฑ์มาใช้หมุนเวียน โดยการ แปรรูปมาใช้ใหม่ จากการผลิตบรรจุภัณฑ์ และมีการวางมาตรการอย่างจริงจังทำให้ประเทศ ต่าง ๆ เหล่านี้ประสบความสำเร็จในการลดปัญหาปริมาณขยะได้ดังเช่น

ประเทศในสหรัฐอเมริกา ในแต่ละปีจะมีปริมาณขยะถึง 160 ล้านตัน เมื่อมี หน่วยงานเอกชน เช่น บริษัทมินเนโซต้าแอนด์แมนูแฟคเจอร์ริง ได้มีการจำแนกประเภทแล้ว หมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ จากมาตรการนี้เองทำให้สามารถลดมลพิษและปริมาณขยะ 10%

ประเทศญี่ปุ่น จากสถิติของกระทรวงสาธารณสุขญี่ปุ่นได้บันทึกไว้ ปริมาณขยะมูลฝอย ทั่วประเทศมีถึง 48.2 ล้านตัน เฉพาะในปี 1988-1989 จากการตื่นตัวในเรื่อง รีไซเคิล (Recycle) อย่างจริงจังทำให้ญี่ปุ่นสามารถลดปัญหาปริมาณขยะค่อนข้างสูง คือ ลดได้ถึง 50%

ประเทศเยอรมัน ยังมีการห้ามใช้บรรจุภัณฑ์ (Package) ครั้งเดียวของสินค้า บางชนิด รวมทั้งผู้ขายปลีกจะต้องรับผิดชอบในการนำบรรจุภัณฑ์ที่จุดขายคืนมา

ประเทศเนเธอร์แลนด์ ได้เริ่มต้นตัวมาตั้งแต่ปี 2523 โดยระบุให้เครื่องดื่มที่เป็น ขวดแก้ว จะต้องนำมาบรรจุใหม่ด้วยระบบการวางมัดจำหาก เป็นขวดพลาสติกก็ต้องจัดระบบการ รีไซเคิลให้มีประสิทธิภาพ

ประเทศสวีตเซอร์แลนด์ ได้ออกระเบียบให้ผู้ผลิตและนำเข้าเครื่องดื่มจะต้องใช้ บรรจุภัณฑ์ที่สามารถนำมาบรรจุใหม่ได้หรือหมุนเวียนเพื่อการผลิตใหม่เท่านั้นตั้งแต่ปี 2533

ประเทศแคนาดาได้มีนโยบายลดปริมาณแพคเกจ (Package) ที่ใช้แล้วให้ลดลง 50% ภายในปี 2534 โดยกำหนดไว้ว่าต้องนำไปรีไซเคิล 50% ส่วนที่เหลืออีก 50% ต้องนำมาหมุนเวียนเพื่อผลิตใหม่ (Recycle)

โดยรวมกลุ่มประเทศยุโรปตะวันตกสามารถลดปริมาณขยะลงได้ 30% (มีเดี่ยปีที่ 8 ฉบับที่ 85 : 59-65)

รัฐบาลไทยได้มีนโยบายและมาตรการในการส่งเสริมและสนับสนุนการลดปริมาณของเสียและการนำของเสียมาใช้ประโยชน์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2524 โดยในวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2524 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบให้มึนโยบายและมาตรการด้านการจัดการมูลฝอยซึ่งพอสรุปได้ว่าจะให้มีการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการรักษาความสะอาด ส่งเสริมการวิจัยและเทคโนโลยี เกี่ยวกับการจัดการของเสียหาวิธีลดปริมาณมูลฝอย เช่น ควบคุมมาตรการ ของขบวนการผลิต เพื่อลดปริมาณมูลฝอย หาทางนำวัสดุเหลือใช้หรือผลิตภัณฑ์ที่หมดอายุกลับมาใช้ใหม่เป็นวัสดุในการผลิต เป็นต้น

ต่อมาในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2535 รัฐบาลได้ตราพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 โดยมาตราที่ 59-63 ได้มีรายละเอียดเกี่ยวกับการกำหนดเขตควบคุมมลพิษเพื่อกำหนดการควบคุม ลด และขจัดมลพิษในเขตที่ประกาศ

สำหรับในส่วนของการจัดการสารอันตรายและกากของเสีย กรมควบคุมมลพิษกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม ก็มีโครงการที่จะจัดตั้งศูนย์ประสานงานการนำของเสียมาใช้ประโยชน์ (Waste Exchange Center) โดยจะเป็นศูนย์กลางเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากของเสีย และครอบคลุมถึงการลดประมาณของเสีย เป็นแหล่งข้อมูลและสถิติที่สำคัญในการใช้ประโยชน์จากของเสียและการลดประมาณของเสีย เป็นสื่อกลางประสานงานให้มีการติดต่อและเปลี่ยนของเสียระหว่างผู้ผลิตของเสีย และผู้ใช้ประโยชน์ของเสีย รวมทั้งจะทำการประสานงานในประเทศและระหว่างประเทศ เพื่อนำเทคโนโลยีในประเทศและจากต่างประเทศมาประยุกต์ใช้ในการใช้ประโยชน์ของเสียและการลดประมาณของเสียในประเทศ (มีเดี่ย ฉบับที่ 103 : 109)

จะเห็นได้ว่าปัญหาปริมาณขยะ เป็นปัญหาที่ทุกประเทศต่างคิดแก้ไขกันอยู่ซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือจากหลาย ๆ ฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐบาล ภาคเอกชน (ผู้ผลิต) ตลอดจนตัวประชาชนเองที่สร้างของเหลือใช้และขยะวันละหลายพันตัน วิธีหนึ่งที่สามารถช่วยละปัญหาปริมาณขยะลงได้ดังหลายประเทศทำกัน คือ การนำของที่ใช้แล้วกลับไปใช้ประโยชน์อีก

(Recycle) แต่ประเทศไทยนั้นการใช้ของหมุนเวียนยังไม่เป็นที่นิยมและสนับสนุนให้ทำกันมาก ดังนั้น การมีการรณรงค์อย่างจริงจังให้ประชาชนมีความรู้เกี่ยวกับวัสดุเหลือใช้ที่สามารถนำกลับไปใช้ประโยชน์ได้ใหม่ (Recycle) เมื่อประชาชนเกิดความรู้ความเข้าใจแล้วย่อมก่อให้เกิดทัศนคติ และในที่สุดจะก่อให้เกิดการลงมือปฏิบัติอย่างจริงจัง ปัญหาขยะที่นับวันจะทวีเพิ่มมากขึ้นย่อมลดลงได้ในที่สุด

ซึ่งในขณะนี้หลายหน่วยงานได้หันมารณรงค์ แก้ไขปัญหาปริมาณขยะกันมากขึ้น เช่น สมาคมสร้างสรรค์ไทย มูลนิธิเพื่อสิ่งแวดล้อม มูลนิธิโกลด์ชีเชียว มูลนิธิหมอชาวบ้าน ห้างสรรพสินค้า ตลอดจนบริษัทผู้ผลิตบรรจุภัณฑ์ต่าง ๆ ซึ่งในการรณรงค์ ต้องมีการใช้สื่อต่าง ๆ เป็นตัวกลางในการเผยแพร่ ข้อมูล ข่าวสาร ไปยังประชาชนเพื่อให้รับทราบถึงปัญหาปริมาณขยะที่ได้ส่งผลกระทบต่อมาถึงตัวประชาชนแล้ว และให้ประชาชนเกิดการตัดสินใจเข้าร่วมแก้ไขปัญห ปริมาณขยะซึ่งสื่อแต่ละประเภทจะเสนอข่าวสารเกี่ยวกับปัญหาปริมาณขยะในปริมาณที่แตกต่างกัน ตลอดจนการเปิดรับข่าวสารของแต่ละบุคคล เกี่ยวกับปัญหาปริมาณขยะต่อสื่อแต่ละประเภทแตกต่างกัน จึงทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ทัศนคติ ตลอดจนการมีส่วนร่วมในการแก้ไข ปัญหาปริมาณขยะแตกต่างกันไปด้วย

การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาถึงพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารกับความรู้ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วมในการทิ้งขยะแยกประเภทเพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ (Recycle) ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการทิ้งขยะแยกประเภท เพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยจำแนกตามลักษณะทางประชากร คือ เพศ อายุ อาชีพ การศึกษา รายได้
2. เพื่อศึกษาความรู้ ทัศนคติและการมีส่วนร่วมในการทิ้งขยะแยกประเภทเพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารกับความรู้เกี่ยวกับการทิ้งขยะแยกประเภทเพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่

4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกาเปิดรับข่าวสาร กับทัศนคติต่อการ
ทั้งชยะแอกประเภทเพื่อการหมนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่

5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกาเปิดรับข่าวสาร กับการมีส่วนร่วม
ในการทั้งชยะแอกประเภทเพื่อการหมนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่

ปัญหานำวิจัย

1. ประชาชนในกรุงเทพมหานครที่มี เพศ อายุ อาชีพ การศึกษารายได้ต่างกัน
มีพฤติกรรมกาเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการทั้งชยะแอกประเภท เพื่อการหมนเวียนกลับมาใช้
ประโยชน์ใหม่แตกต่างกัน หรือไม่

2. พฤติกรรมกาเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการทั้งชยะแอกประเภทเพื่อการหมนเวียน
กลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับการทั้งชยะแอกประเภทเพื่อการ
หมนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ หรือไม่

3. พฤติกรรมกาเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการทั้งชยะแอกประเภทเพื่อการหมนเวียน
กลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการทั้งชยะแอกประเภทเพื่อการหมนเวียน
กลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ หรือไม่

4. พฤติกรรมกาเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการทั้งชยะแอกประเภทเพื่อการหมนเวียน
กลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในการทั้งชยะแอกประเภทเพื่อการ
หมนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ หรือไม่

สมมติฐานในการวิจัย

1. ประชาชนในกรุงเทพมหานครที่มี เพศ อายุ อาชีพ การศึกษา รายได้ต่างกันมี
พฤติกรรมกาเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการทั้งชยะแอกประเภท เพื่อการหมนเวียนกลับมาใช้
ประโยชน์ใหม่แตกต่างกัน

2. พฤติกรรมกาเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการทั้งชยะแอกประเภทเพื่อการหมนเวียน
กลับมาใช้ประโยชน์ใหม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับการทั้งชยะแอกประเภท เพื่อการ
หมนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่

3. พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการทิ้งขยะแยกประเภทเพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการทิ้งขยะแยกประเภทเพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่

4. พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการทิ้งขยะแยกประเภทเพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในการทิ้งขยะแยกประเภท เพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะในขอบเขตของประเด็นต่อไปนี้

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร เนื่องจากกรุงเทพมหานครเป็นเมืองที่มีประชากรหนาแน่นที่สุดของประเทศ และมีส่วนก่อให้เกิดปัญหาปริมาณขยะซึ่งไม่สามารถกำจัดได้หมดในแต่ละวัน
2. สื่อมวลชนที่ใช้ในการศึกษา ศึกษาเฉพาะวิทยุ โทรทัศน์ นิตยสาร หนังสือพิมพ์
3. สื่อบุคคลที่ศึกษา ศึกษาเฉพาะ ครู เพื่อนบ้าน สมาชิกในครอบครัว เจ้าหน้าที่ของโครงการรณรงค์ทิ้งขยะแยกประเภทเพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่
4. สื่อเฉพาะกิจที่ศึกษาเฉพาะ แผ่นพับ โปสเตอร์ นิทรรศการ

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

การทิ้งขยะประเภทเพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ (Recycle) หมายถึงการแยกสิ่งของ 4 ประเภทจากขยะทั่วไป ซึ่งได้แก่ แก้ว กระดาษ โหลหะ พลาสติก

พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร หมายถึงความบ่อยครั้งในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ ที่ทำการเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับการทิ้งขยะแยกประเภทเพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ ซึ่งได้แก่สื่อมวลชน สื่อบุคคล สื่อเฉพาะกิจ

- สื่อมวลชน หมายถึง หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุกระจายเสียง โทรทัศน์

- สื่อบุคคลหมายถึง ครู อาจารย์ เพื่อนบ้าน/เพื่อนร่วมงาน สมาชิกในครอบครัว
เจ้าหน้าที่ของโครงการรณรงค์ทั้งขยะแยกประเภทเพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่
- สื่อเฉพาะกิจหมายถึง แผ่นพับ โปสเตอร์ งานนิทรรศการ
- ความรู้เกี่ยวกับการทั้งขยะแยกประเภทเพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่
หมายถึง ความรู้เรื่องปัญหาปริมาณขยะ การทั้งขยะแยกประเภท การหมุนเวียนกลับมาใช้
ประโยชน์ใหม่

ทัศนคติต่อการทั้งขยะแยกประเภทเพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่หมายถึง
ความคิดเห็นต่อปัญหาปริมาณขยะ การทั้งขยะแยกประเภทการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์
ใหม่

การมีส่วนร่วมในการทั้งขยะแยกประเภท เพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่
หมายถึงการให้ความร่วมมือในการทั้งขยะแยกประเภททั้งที่บ้าน, ที่ทำงาน, ที่สาธารณะ
ประชาชน หมายถึง ประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร
นักเรียน นิสิต นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-
ปริญญาตรี และหรือปริญญาโท

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปวางแผน ปรับปรุงและส่งเสริม
การทั้งขยะแยกประเภทของประชาชนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการ
รณรงค์ให้ประชาชนทั้งขยะแยกประเภทเพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ (Recycle)
ได้นำไปประยุกต์ใช้ในการวางแผนและดำเนินงานของตนให้เหมาะสม
3. เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาในด้านอื่นๆ
4. ผลการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบถึง พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร
ความรู้ ทัศนคติ การมีส่วนร่วมในการทั้งขยะแยกประเภทเพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์
ใหม่ (Recycle) ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการเพิ่มพูนความรู้ด้านนิเทศศาสตร์พัฒนาการ